Mezi dvěma dnešními příspěvky z loňského ročníku Trapsavce lze vystopovat jen málo souvislostí. Oba jsou od zkušených a několikrát v soutěži již velmi úspěšných autorů. A tak možná stojí za pozornost u básničky ***Vábení*** forma. U prózy zase nápad. Taky přemýšlíte, zda se ten příběh odehrál ve skutečnosti či nikoliv? Určitě na tom tolik nezáleží, záleží na tom, zda vás autor dokáže přesvědčit, že se odehrát skutečně mohl.

Krásné čtení

Vábení

Omráčen krásou krvavých rdesen
krajinou hrdou procházím rád
kde skrývá pravdu kde zradu kde sen
který jsem nocím pod mlázím krad´ K luhům a hájům tóny být nesen
dobývat písní holčičí hrad
z jesení vbíhat do startů vesen
špinavé prádlo v potocích prát Plamenům nechat touhy zim strávit
krůpěje perel vysbírat z trávy
rozsévat hrstmi bohatství dnů Obléci znovu krysařův hábit
píšťalkou dívky na cestu vábit
k obzorům za něž nedohlédnu **Marek Fenik Kysilka** ***Vánoční listopad*** Zkrátka se tak někdy zadaří, že se vám splní vánoční přání.
Třeba už na podzim. No, fakt!
Jsou věci mezi nebem a zemí. Anebo mezi Puňťou a prérií. Dle libosti!
Jsem cvok do vláčků. Teda speciálně do nákladáků. Fascinuje mne ten rachot a skrytá síla, když se mašina dere do kopce a za jejím duněním klapou poslušně plný uhláky. Nebo štěrkový sypáky. Nebo plošiňáky s autama.
Jo, a taky jsem tramp. Teda byl jsem samotář a teď jsem spíš šamotář.
Ne, není to moje přezdívka. Holt to je tak, že jsem skoro vlastní vinou ve dvaceti nechal nohu pod tramvají.
A pajdejte s protézou po kotárech. Když to furt bolí.
Občas mne ségra, když má větší volno, vyveze na trampskou osadu. Tedy do osadního městečka. Znáte to! Parkoviště nestíhá, a ten pohled, když se šerifové postaví za své sekačky a mulčovače. Večerem probleskují desítky ohýnků a zní desetkrát, nezávisle na sobě "Rovnou, jo tady rovnou", navíc dvacetkrát "Tak už sem ti teda fouk", s proložením "U stánků".
Jsem jí teda samo vděčnej, ale co je moc, to je moc, když blinkají celou noc!
Tudíž mám největší radost, když si udělá čas máma, naloží mě do autíčka a vyrazíme na lov náklaďáku.
Mám to vymyšlený. Čekáme na peróně západního nádraží, až se přirachotí z hlavního "náš" vláček. Když se pak odkýbluje do údolí řeky, jedeme honem k viaduktu. Občas se podaří nádherný fotky, když se obraz mašinky odrazí od hladiny. Pak fofrem podél trati za bývalou zájezdní hospodu. U závor na fíru zablikáme. Potom musíme kvaltem k tábořišti skautů, kde nám ta nádhera odsupí do kopců.
Dál silnice nevede. Musíme objet kopec a počkat na nádraží, kam ten vlak veze svou zátěž.

Tuhle horskou jízdu mám tak jednou za dva měsíce.
Zrovna teď sedíme na pustém nádraží. Prázdnotu podtrhují i stromy, které už podzim orval skoro o všechny listy.
Za chvilku přijede osobák , který pak má už jen dojezd do "hlavního". Kdo by tady na jednu stanici nastupoval.
Na zadní koleji čeká "můj" vláček, nákladáček. Deset uhláků.
U lokomotivy klaply dveře a strojvedoucí slezl po schůdkách. Prošel se kolem stroje a pak si to namířil k perónu.
Takovej montérkovej tlouštík. Mrknul na mě a otočil se k mámě.
"Dobrej večír. Víte, jak jsme spolu tůhle mluvili? Tak dnes by to šlo. Vemte kluka támhle po přechodu a zadem k mašině. Já se mrknu k vejpravčímu".
A byl pryč.
Vidím se jako ve snu. Hlemejždím se zarostlou kolejí kolem fabrik a máma mi povídá, že za to nemůže, že s tím nápadem přišel ten chlápek sám.
Mezitím přijel osobák. Staniční rozhlas znuděně vysvětluje odkud a kam, i když to nikoho nezajímá.
Už jsme na začátku vlaku. Stroj nastartoval a otevřely se dveře.
"Tak pojď mladej. Jo, a jak jsme se dohodli, paní. U šraněk na starý silnici".
Máma mě tlačí zespodu, fíra mi pomáhá seshora.
Dveře se zabouchly, fíra mávnul z okna na výpravčího, zasedl do sedačky a otočil tím volantem. Tedy řadičem.
"Hele mladej, jak se jmenuješ? Jirka? Tak to je dobrý! Mám vnuka Jirku, tak si to nebudu plést."
Vlak se hnul.
"Zasedni do sedačky a naraž si tuhle čapku," přisunul mi po pultu zbrusu novou ČD kšiltovku, "a když ti řeknu, tak se zasuň dozadu. Nemusí tě každej vidět."
Celej jsem se strachy posunul dozadu, až kam to šlo.
Zasmál se. "Tak zas hrozný to není, já ti řeknu kdy. Jo?"
Mašina se zakolébala na vyhýbkách a pustila se cvalem do prvního kilometru.
"Dobrý?"
"Dobrý!"
Senzační, skvělý, boží. Až jsem se zajíknul. Takový výhled!
"Je to můj sen, akorát vím, že se to nesmí."
Přidal další stupně, projeli jsme první osobákovou zastávkou.
"Tak to máš pravdu. Vidět nás cvičnej, tak vyskočí z kůže," chechtal se, div se neplácal přes to svoje břicho.
"Ale já mám ještě dvě šichty a jdu do důchodu. Tak by mi toho moc neudělali."
Ještě že nevím, kdo je to cvičnej.
Vlak zahučel po železném můstku a projel další zastávku. To je fofr!
Tolik let jsem tudy jezdil do školy, ale takovouhle jízdu jsem nezažil.
"Teď se stáhni! Budem vjíždět do stanice. Hradlo je v patře, tak ať tě neuvidí."
Znovu jsme se rozkolébali, že jsem se měl co držet madla.
Už se začalo smrákat, ale je vidět daleko vpředu, že u naší koleje stojí výpravčí a mává zeleným světlem. Fíra několikrát zmáčkl píšťalu a frčíme dál.
"Odevři si okýnko. Tam dole to zmáčkni! Tak! Ať vidíš na mámu."
Přejíždíme viadukt. Dole se temní hladina a na silnici takové prťavé autíčko. Až mi ta výška vyrazila dech. Máma stojí vedle otevřených dveří fiátka a mává. Odpovídám ale jen okamžik.

Najednou je to pryč.
Vjeli jsme do zářezu a kolem se začaly míhat stromy. Zavřel jsem okno, sedl si a směju se nahlas. Ani nevím proč.
"Jirko, víš vůbec, jak se říká týhle krásce?"
Poplácal plechařinu před sebou, jako milovaného psa.
"Brejlovec," vyhrknul jsem,"mám doma model."
"Hmm, tak to tě beru." A projeli jsme další zastávku.
"Teď se zase skloň. Budeme tu křižovat manipulák a nevím, kde nás zastaví."
Zastavili jsme až před návěstidlem na odjezd, a tak nebylo zapotřebí se skrývat.
"A proto my to autem stíháme ke skautskýmu táboru. Vždycky jsem se divil, že jsme vás pokaždý předjeli".
"Jo, tady se vždycky chvilku čeká."
Ale už si to proti nám přihnal vlak. Teda mašina s jedním zeleným prkeňákem.
Rozsvítila se nám zelená, fíra se vyklonil z okna, znovu odpískal a popohnal motor.
"Teď to musíme rozjet. Čeká nás pořádnej kopec."
Motor se rozeřval a hnal nás do houstnoucí tmy. Byl to jen mžik, když jsme se přehnali kolem závor, kde na nás blikal auťák. Jestli máma troubila, tak to nebylo slyšet. Vjeli jsme do stoupání a motor si sedl a zabíral pravidelně. Rychlost se jen pomalu, ale jistě snižovala. Za zády nám přecvakávala a klapala pro mne netušená hejblata a ze strojovny se ozýval dunivý rachot.
Ze tmy se proti nám míhaly bílé sloupky odpočítávající stometrové úseky kolejí. Mohutné listnáče se střídaly se smrkovými houštinami.
"Bude to dobrý," spíš pro sebe povídá fíra," normu máme a listí umyl včera déšť."
Nevím, proč to řekl. Mít však nad normu a být na kolejích listí, asi by to nebylo dobrý. Byla to čtvrt hodina nervozity. Ani jsem nedutal.
"Je to dobrý, už tam budeme." Oddechl si. Motor šel do otáček, a tak fíra ubral výkon a kolem starého vodního napaječe jsme vjeli do horského nádražíčka. U osvětlené budovy stála mladá výpravčí a měla zkřížené ruce před sebou.
"Fajn, budem křižovat osobák."
Na moment v kabině rozsvítil a pokynul výpravčí. Zabrzdili jsme před hradbou strážců tratě. Semafory ve tmě nebyly vidět. Jejich rudá záře však jasně určovala hranici, kterou nesmíme překročit.
"Teď máme chvilku čas," natáhl si nohy na pult," jestli chceš, tak mi pověz,
jak si přišel k tomuhle."
Myslel tím mou hnátu. Tak mu to povídám a nemohu odtrhnout oči od těch dračích žhnoucích očí.
Ani jsem to pořádně nedopověděl a odněkud ze zdola se přihnal večerní motoráček. Mihnul se kolem, ani nebylo vidět, jestli tam jsou cestující. Jedno z těch krhavých ok přebliklo na zelenou.
Fíra s hekáním sundal nohy a rozjel vlak do posledního úseku naší cesty.
Motor si brumlá, jen občas si sám přidá otáčky. Nikam se neženeme. Sjíždíme do hlubokého údolí a ani desetkrát silnější světlomet, co má tahle mašina, by nedosvítila konce.
Ještě jsme se dvakrát mihli zastávkou a jednou stanicí.
Teď už poznávám domy kolem trati. Za chvilku budeme doma. Tedy já.
"Až zastavíme, tak seď. Já to utrhnu a popojedem za šraňky".
Kejvu, ale nečeká na potvrzení.
Vzal z pultu sluchátko vysílačky a domlouvá se s někým z nádraží. Zastavili jsme v úrovni výpravčího. Stopnul mašinu, vzal nějaká lejstra a slezl na perón.

Jen jsem slyšel, že je někomu předává. Pak se ozvalo vrzání utahovaných brzd, odfouknutí vzduchu a kovový třesk.
"Tak jsme to zvládli," povídá, když znovu startuje. Vysílačka mu dovoluje posunovat, a tak popojíždíme. Už vidím mámu, jak stojí u závor. Zastavil kabinou přesně u ní.
"Tak tady ho máte," s úlevou se směje. Slezl jsem úplně sám a moc děkuju.
"To nech být kamaráde, rád jsme to udělal. A čepici si naděl pod stromeček."
Dveře se zabouchly. Bylo slyšet, jak přechází do zadní kabiny.
Zacvakalo to, motor popohnal kola a červená světla mašiny táhnou za sebou kouř ze špatně spálené nafty. Ale můj pocit by neodtáhla ani ta nejsilnější mašinka kouzelníka Zababy. **Jiří Bokajs Bok**